

Família, treball i bon humor

Cristina Coín és advocada i funcionària del Cos Superior d'Administració de la Junta d'Andalusia. Aquesta malaguenya explica com aconsegueix compatibilitzar la seva vida familiar (és mare de cinc fills) i el seu treball.

19/12/2006

Jo vaig néixer en el si d'una família nombrosa. Els meus pares eren mestres i la nostra situació econòmica no era precisament

pròspera. No obstant això, els meus records d'infància, amb els meus set germans, són molt feliços. Els meus pares treballaven molt, però amb alegria. Era una casa viva, divertida, sorollosa, sempre amb molta gent... en resum, que no teníem mai temps d'avorrir-nos.

Ara intento crear aquest ambient mateix a la meva família.

M'agradaria que fos una d'aquestes “llars lluminoses i alegres”, de les quals parlava sant Josepmaria.

Aquesta expressió se m'ha quedat gravada i m'ha ajudat molt durant la meva vida.

Evidentment, les famílies nombroses tenim els nostres problemes: però a mi no m'agrada parlar de dificultats; a més a més, he comprovat que els problemes no depenen matemàticament del nombre de fills que tinguís.

Penso que en una família nombrosa no hi ha més tensions, per principi, que les que hi ha en una família sense fills o amb pocs fills. Totes les famílies es troben amb dificultats i, en gran mesura, superar-les és qüestió de paciència i d'ordre. Si et planifiques bé, pots arribar a tot, o a gairebé tot: els fills grans entretenen els mitjans, els mitjans cuiden dels petits, i entre tots s'ajuden, especialment quan un d'ells es posa malalt...

I amb una mica de bon humor tot resulta més senzill, encara que les coses no surtin sempre com un espera. Un dels meus fills, Álvaro, de set anys, pateix una malaltia neuromotora, i un temps després que ell nasqués vaig haver de demanar dos anys d'excedència per a dedicar-me exclusivament a cuidar-lo.

Quan vaig voler tornar a treballar, no vaig tenir més remei que reciclar-

me, perquè durant aquest temps a l'Administració havien canviat molt les coses. Em vaig presentar a un examen per a guanyar una altra vegada la plaça. Gràcies a Déu, ho vaig aconseguir i vaig continuar treballant en el mateix lloc. Ara, la resta dels meus fills m'ajuden a cuidar l'Álvaro, alternant-se entre ells per a estar-ne més pendents o fent-li companyia quan ha de passar temps a l'hospital.

Compartir el treball

En això, com en tot, l'important és aprendre a prioritzar i saber dividir el treball entre el marit i la dona amb realisme, sense *percentatges* teòrics. A mi no em semblen massa realistes aquests intents de “distribuir” de forma radical les tasques a casa, perquè la vida és més rica que tot això i hi ha ocasions en les quals la mare ha de suportar tot el pes de la

família, i d'altres en les quals li toca al pare.

El que cal tenir clar és què està en el primer lloc i què en el darrer. Per exemple, amb el panorama que jo tinc a casa meva, no em puc posar a veure la tele a les quatre de la tarda. I el meu marit, igual: quan arriba no s'asseu a la butaca i es posa a veure el futbol...

Ser mare o pare de família nombrosa no resulta còmode, ni fàcil. Per a dur aquest estil de vida ajuda molt tenir uns motius més alts que els merament humans. Hi ha moments de cansament, i dies en els quals et sembla que ja no pots més. Però sí que pots; pots si recorres a Déu, si et recolzes en Ell. Pots, quan comproves, un cop més, que Déu és un Pare bo que et dóna força per a superar les petites i grans dificultats.

pdf | document generat
automàticament des de [https://](https://opusdei.org/ca-es/article/familia-treball-i-bon-humor/)
opusdei.org/ca-es/article/familia-treball-
i-bon-humor/ (19/03/2026)